

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: **E. C. s.r.o.**,
se sídlem X
zastoupené Mgr. Danielem Miličem,
advokátem se sídlem Horní 10, 580 01 Havlíčkův Brod

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**,
se sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 2. 12. 2020, č. j. KUJI 113102/2020, sp. zn. ODSH 846/2020 Krp,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2020, č. j. KUJI 113102/2020, sp. zn. ODSH 846/2020 Krp, a rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy ze dne 9. 3. 2020, sp. zn. SZ-MMJ/OD/15163/2019/15, **se z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Daniela Miliče, advokáta se sídlem Horní 10, 580 01 Havlíčkův Brod.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí

Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 3. 2020, sp. zn. SZ-MMJ/OD/15163/2019/15 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky BMW, registrační značky X dne 29. 3. 2019 v 10:05 hodin na silnici č. I/38 v úseku Jihlavský tunel, směr Znojmo, výjezd, pruh 1, v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 silničního zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené silničním zákonem. Nezjištěný řidič motorového vozidla tovární značky BMW, registrační značky X dne 29. 3. 2019 v 10:05 hodin na silnici č. I/38 v úseku Jihlavský tunel, směr Znojmo, výjezd, pruh 1 v rozporu s ustanovením § 4 písm. c) silničního zákona řídil výše uvedené vozidlo rychlostí 79 km/h, v místě, kde je místní úpravou provozu na pozemních komunikacích (svislou dopravní značkou „B20a“) snížena nejvyšší dovolená rychlost na 60 km/h, čímž porušil zákonnou povinnost řídit se dopravní značkou zakazující mu překročit uvedenou rychlost. Jednalo se o úsekové měření, naměřená rychlost je průměrnou rychlostí vozidla v měřeném úseku a je již po odečtu toleranční odchylky. Porušení povinností řidiče vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona a nemělo za následek dopravní nehodu.
3. Za spáchání přestupku byla žalobkyni v souladu s ustanovením § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném do 25. 2. 2020 (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a podle ustanovení § 125f odst. 4 silničního zákona uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Současně byla žalobkyni podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a v souladu s ustanovením § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě žalobkyně uplatnila následující žalobní body.
5. V prvé řadě žalobkyně namítala, že správní orgán I. stupně samostatným usnesením ze dne 25. 1. 2020, sp. zn. SZ-MMJ/OD/15163/2019/13 zamítl konání ústního jednání ve věci, ačkoliv žalobkyně podala určitý návrh na konání ústního jednání a spojila jej s návrhem na výslech svědka za účelem zjištění stavu věci. Žalobkyně proti tomuto usnesení podala odvolání, žalovaný však následně usnesení správního orgánu I. stupně potvrdil usnesením ze dne 2. 12. 2020, č. j. KUJI 49203/2020, v němž se však nezabýval odvolacími námitkami, usnesení správního orgánu I. stupně přezkoumal pouze z hlediska zákonnosti. Nekonáním ústního jednání bylo porušeno právo žalobkyně na spravedlivý proces, jelikož nemohla účinně bránit svá práva. Usnesení správního orgánu I. stupně i žalovaného jsou natolik obecná a nekonkrétní, že jsou podle žalobkyně nepřezkoumatelná.
6. Další žalobní námitka se týkala toho, že nebyly splněny podmínky pro vznik objektivní odpovědnosti žalobkyně jako provozovatele vozidla. Z obsahu správního spisu totiž vyplývá, že žalobkyně na výzvu správního orgánu I. stupně identifikovala řidiče vozidla, kterého správní orgán I. stupně vyzval k podání vysvětlení. Po obdržení písemného podání vysvětlení bylo s řidičem zahájeno řízení o přestupku a zároveň byl předvolán

k ústnímu jednání. Následně bylo řízení o přestupku řidiče vozidla odloženo a věc byla nadále projednávána jako přestupek provozovatele vozidla. Podle žalobkyně správní orgán I. stupně vedl souběžně o jedné věci dvě řízení – řízení o přestupku řidiče a řízení o přestupku provozovatele. Správní orgán I. stupně přitom porušil ustanovení § 125f odst. 5 silničního zákona. Ze správního spisu je totiž zřejmé, že s řidičem vozidla P. G. byl zahájeno řízení o přestupku a byl předvolán k ústnímu jednání na den 8. 1. 2020. Když se řidič na ústní jednání nedostavil, správní orgán I. stupně dne 9. 1. 2020 podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky přestupek řidiče vozidla odložil. Institut odložení věci však lze aplikovat pouze před zahájením řízení a postup správního orgánu I. stupně byl v rozporu s právními předpisy. Zahájené správní řízení lze ukončit buď meritorním rozhodnutím, nebo rozhodnutím o zastavení řízení, což se však v případě řízení o přestupku řidiče P. G. nestalo. Není přitom pravdou, že by se řidiči vozidla nedařilo doručovat, na adresu pro doručování v ČR mu byly písemnosti doručeny formou fikce doručení. Skutečnost, že se řidič vozidla nedostavil k ústnímu jednání, je jeho právem.

7. Nakonec žalobkyně namítala, že správní orgán I. stupně zneužil volné uvážení při výměře správního trestu. Pokuta ve výši 2 000 Kč byla uložena v polovině zákonného rozmezí. Správní orgán I. stupně se sice výši uložené pokuty zabýval v odůvodnění svého rozhodnutí, avšak jednalo se o šablonovité fráze bez souvislosti s přestupkem. Již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně namítala, že pokutu považuje za nepřiměřenou a neodůvodněnou. Žalovaný se následně odvolací námitkou reálně vůbec nezabýval. Z tohoto důvodu žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Žalovaný i správní orgán I. stupně rezignovali na řádnou a objektivní individualizaci trestu. Žalobkyně se nedomnívá, že by přítěžující okolnosti byly zastoupeny ve vyšší nebo stejné míře jako okolnosti polehčující, a výměru správního trestu považuje za nespravedlivou a neodůvodněnou.
8. Z uvedeného důvodu žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný uvedl následující.
10. K žalobní námitce týkající se zamítnutí ústního jednání ve věci žalovaný konstatoval, že ústní jednání je fakultativní a správní orgán jej nařídí pouze v případě, je-li to nezbytné k uplatnění práv účastníka řízení a ústní jednání může přispět ke zjištění stavu věci. To však v tomto případě nenastalo, žalobkyně nepředložila žádné nové skutečnosti, jež by měly vliv na uplatnění práv, zjištění stavu věci nebo účel řízení. Nařízení ústního jednání dle přesvědčení žalovaného nebylo důvodné. Žalobkyně se s důkazními listinami mohla seznámit v souladu s § 38 správního řádu a nahlédnout do spisu. Žalobkyně byla poučena i ve smyslu § 36 správního řádu o právu navrhnout důkazy, vyjadřovat se v řízení a seznámit se s podklady.
11. Žalovaný dále uvedl, že správní orgán I. stupně v řízení postupoval v souladu s ustanovením § 125f odst. 5 silničního zákona. Správní orgán I. stupně přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona odložil dne 9. 1. 2020 usnesením sp. zn. SZ-MMJ/OD/15163/2019/9 podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky.

12. K žalobní námitce týkající se sankce žalovaný uvedl, že byla uložena v souladu s § 125f odst. 4 silničního zákona a odpovídá rozmezí pro udělení pokuty za přestupek, jehož znaky vykazuje posuzovaný přestupek. Výše pokuty splňuje i zákonnou podmínku, že tato částka nesmí překročit 10 000 Kč. Správní orgán I. stupně se dostatečně zabýval otázkou výše sankce a odůvodnil ji. Námitku žalobkyně považuje za nedůvodnou.
13. Žalovaný na závěr uvedl, že je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je věcně správné a zákonné. Proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
15. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
16. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.
17. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
18. Zdejší soud se v první řadě zabýval otázkou, zda byly v dané věci splněny podmínky pro projednání přestupku s žalobkyní jako provozovatelem vozidla a zda správní orgán I. stupně postupoval správně, když přistoupil k odložení přestupkové věci řidiče vozidla. Ve věci přitom není sporné, že došlo k jednání mající znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona, které bylo spácháno při jízdě v předmětném vozidle.
19. Podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona *se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
20. Podle ustanovení § 125f odst. 5 silničního zákona *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
21. Podle ustanovení § 125h odst. 1 silničního zákona *obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty příkazem na místě. Podle odst. 5 citovaného ustanovení platí, že je-li určená částka uhrazena nejpozději v den*

splatnosti, obecní úřad obce s rozšířenou působností věc odloží. V opačném případě obecní úřad s rozšířenou působností pokračuje v šetření přestupku. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1. Podle odstavce 6 citovaného ustanovení platí, že neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.

22. Podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. k) [nyní písm. l)] zákona o odpovědnosti za přestupky správní orgán, aniž řízení zahájí, věc usnesením odloží, jestliže nezjistí do 60 dnů od přijetí oznámení nebo ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
23. V nyní posuzovaném případě správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie Jihlava oznámení podezření ze spáchání přestupku ze dne 27. 5. 2019. Správní orgán I. stupně následně vyzval žalobkyni jako provozovatele vozidla, jehož řidič spáchal přestupek, k zaplacení určené částky ve výši 1 000 Kč ve lhůtě 15 dnů podle ustanovení § 125h odst. 3 silničního zákona, kterou žalobkyně neuhradila. Zároveň žalobkyni poučil o tom, že ve stanovené lhůtě může písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče, který vozidlo v době spáchání přestupku řídil. Žalobkyně na výzvu reagovala sdělením, že v době spáchání přestupku dne 23. 3. 2019 v 10:05 hodin uvedené vozidlo řídil P. G., narozený X, trvale bytem X, X, který se v současné době zdržuje na adrese X, X. Uvedený řidič měl od žalobkyně vozidlo zapůjčeno pro soukromé účely se souhlasem jednatele společnosti. Správní orgán I. stupně považoval rozdíl v datu uvedeném žalobkyní 23. 3. 2019 a datem spáchání přestupku 29. 3. 2019 za chybu v psaní, a vyzval označeného P. G. jako řidiče motorového vozidla k podání písemného vysvětlení ve věci podezření ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona ve lhůtě 10 pracovních dnů, písemnost nebyla P. G. doručena. P. G. následně podáním ze dne 3. 7. 2019 potvrdil, že vozidlo registrační značky X měl dne 23. 3. 2019 zapůjčené od žalobkyně a v 10:05 hodin jej řídil před obec Jihlava, není si však vědom spáchaného přestupku. V podání uvedl trvalý pobyt na adrese X, X a doručovací adresu X.
24. Správní orgán I. stupně poté P. G. zaslal oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání ze dne 4. 12. 2019. Z oznámení jednoznačně vyplývá, že správní orgán I. stupně zahajuje ve smyslu § 78 zákona o odpovědnosti za přestupky proti P. G. řízení o přestupku fyzické osoby podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona. Současně P. G. předvolal k ústnímu jednání na den 8. 1. 2020.
25. Oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání doručoval správní orgán I. stupně P. G. jak na adresu X, X, tak na adresu X. Na adresu X, X se zásilka nepodařilo doručit, zásilka se správnímu orgánu I. stupně vrátila s tím, že adresát je na této adrese neznámý. Na adresu X byla zásilka doručena fikcí.
26. Správní orgán I. stupně dne 9. 1. 2020 vyhotovil úřední záznam. Z něj plyne, že se správní orgán I. stupně pokusil zahájit řízení o přestupku a předvolat P. G. k ústnímu jednání za účelem odstranění pochybností. Písemnost zasláná na adresu trvalého pobytu se vrátila zpět, písemnost zasláná na doručovací adresu nebyla v úložní době vyzvednuta, a k ústnímu jednání dne 8. 1. 2020 se P. G. nedostavil. Vzhledem k tomu, že se P. G. opakovaně nedaří doručovat na žádnou z uvedených adres, správní orgán I. stupně

nenabyl dostatečně určité přesvědčení, že přestupek byl spáchán určitou osobou a nebyl schopen učinit elementární krok k seznámení obviněného s přestupkem. Správní orgán I. stupně tedy nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě řidiče. Z toho důvodu mu nezbylo než přestupek odložit.

27. Současně dne 9. 1. 2020 vydal správní orgán I. stupně usnesení o odložení věci s obdobným odůvodněním, přičemž rovněž uvedl, že označení řidiče provozovatelem vozidla zcela zjevně nevede k nalezení a usvědčení pachatele přestupku a požadovat po správním orgánu I. stupně, aby znovu a opakovaně vyzýval k podání vysvětlení, popř. činil další rozsáhlé kroky, by bylo proti smyslu dotčené právní úpravy. Následně správní orgán I. stupně zaslal žalobkyni příkaz a zahájil řízení o přestupku s žalobkyní jako provozovatelem vozidla.
28. Krajský soud je však přesvědčen o tom, že řidiči vozidla P. G. bylo řádně doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku, čímž s ním bylo zahájeno řízení o přestupku řidiče vozidla.
29. Podle ustanovení § 19 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) *nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.*
30. Podle ustanovení § 20 odst. 1 správního řádu *fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 4), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.*
31. Podle ustanovení § 23 odst. 1 správního řádu *nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastížen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží.*
32. Podle ustanovení § 23 odst. 3 správního řádu *písemnost se uloží a) u správního orgánu, který ji vyhotovil, nebo b) u obecního úřadu nebo v provozovně provozovatele poštovních služeb, pokud se doručuje jejich prostřednictvím.*
33. Podle ustanovení § 23 odst. 4 správního řádu *adresát se vyzve vložением oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.*
34. Podle ustanovení § 23 odst. 5 správního řádu *zároveň s oznámením podle odstavce 4 se adresát písemně poučí o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle § 24 odst. 1, 3 a 4 vyvolalo nebo o možnosti postupu podle § 24 odst. 2. Toto poučení musí obsahovat i označení správního orgánu, který písemnost odesílá, a jeho adresu.*

35. Podle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu *jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.*
36. Podle ustanovení § 78 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *správní orgán zahájí řízení o každém přestupku, který zjistí, a postupuje v řízení z moci úřední.*
37. Podle ustanovení § 78 odst. 2 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky *řízení je zahájeno doručením oznámení o zahájení řízení podezřelému z přestupku nebo ústním vyhlášením takového oznámení.*
38. Jak už soud uvedl výše, oznámení o zahájení řízení bylo P. G. doručováno na doručovací adresu X, přičemž sám P. G. tuto adresu uvedl jako adresu doručovací. Dne 6. 12. 2019 byla písemnost připravena k vyzvednutí v provozovně provozovatele poštovních služeb současně s výzvou k vyzvednutí zásilky a s poučením. Dne 17. 12. 2019 pak byla písemnost vložena do schránky (či jiné vhodné místo).
39. Výše uvedený postup doručování přitom byl zcela v souladu se zákonem. Doručovací adresu si zvolil sám P. G. v souladu s § 19 odst. 4 správního řádu, na tuto adresu mu poté bylo oznámení o zahájení řízení doručováno podle § 20 odst. 1 správního řádu. Na uvedené doručovací adrese nebyl P. G. v době doručování zastížen, proto byla zásilka uložena v provozovně provozovatele poštovních služeb dne 6. 12. 2019 v souladu s § 23 odst. 1 a § 23 odst. 3 písm. b) správního řádu. Současně byl P. G. vyzván k vyzvednutí zásilky v souladu s § 23 odst. 4 správního řádu a bylo mu ve schránce zanecháno písemné poučení podle § 23 odst. 5 správního řádu. Zásilku si P. G. ve lhůtě 10 dnů nevyzvedl. Nastala proto fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu, a to ke dni 16. 12. 2019, což byl poslední den lhůty k vyzvednutí písemnosti u provozovatele poštovních služeb. Správní orgán I. stupně tak podle ustanovení § 78 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky doručil P. G. oznámení o zahájení řízení, čímž s ním bylo zahájeno přestupkové řízení jako s řidičem vozidla. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že řízení bylo zahájeno již samotným doručením oznámení o zahájení řízení podezřelému z přestupku, tj. P. G.
40. Proto následně nebylo na místě, aby správní orgán věc odložil a zahájil řízení s žalobkyní jako s provozovatelem vozidla. V situaci, kdy již bylo zahájeno řízení s P. G. jako řidičem vozidla, nebylo možno věc odložit, protože věc lze odložit pouze před zahájením řízení, což vyplývá z ustanovení § 76 zákona o odpovědnosti za přestupky i z ustanovení § 125f odst. 5 písm. a) silničního zákona. Současně ze správního spisu nevyplývá, že by došlo k zastavení řízení o přestupku řidiče podle § 125f odst. 5 písm. b) silničního zákona (tedy z důvodu, že obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno).
41. Pochybení správního orgánu I. stupně tak krajský soud spatřuje v tom, že řízení o přestupku provozovatele vozidla nemělo být zahájeno, neboť nebyly splněny podmínky vymezené v ustanovení § 125f odst. 5 silničního zákona. Správní orgán I. stupně přestupek řidiče vozidla P. G. odložil, ačkoli pro to nebyly naplněny zákonné podmínky. Řízení o přestupku žalobce je tedy zatíženo vadou spočívající v tom, že správní orgán I. stupně podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky odložil přestupek s tím, že do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, ačkoli pro tento procesní postup nebyly splněny podmínky. Žalobce jako provozovatel motorového vozidla totiž označil řidiče předmětného vozidla, který měl dopravní přestupek spáchat, a následně

bylo s takto označenou osobou, tedy P. G., prokazatelně zahájeno přestupkové řízení, neboť mu bylo řádně doručeno oznámení o zahájení řízení. Krajský soud uzavírá, že v dané věci lze hovořit o vadě řízení, která má vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů.

42. Krajský soud s ohledem na výše uvedené nepřistoupil k vypořádání ostatních žalobních bodů. Charakter vady správního řízení je takový, že správní orgány budou muset věc posoudit zcela nově, když narozdíl od nyní posuzovaného řízení ve věci přestupku provozovatele vozidla budou muset pokračovat v řízení o přestupku řidiče vozidla.

V. Závěr a náklady řízení

43. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude správní orgán vázán právním názorem zdejšího soudu podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.
44. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a přísluší jí proto právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem, které důvodně vynaložila proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl (neboť napadené rozhodnutí bylo zrušeno).
45. Za účelně vynaložené náklady vzal krajský soud mimosmluvní odměnu zástupce žalobkyně za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení a sepis a podání žaloby) po 3 100 Kč podle ustanovení § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném v rozhodné době). Za úkony právní služby to činí celkem 6 200 Kč, k čemuž je nutné připočíst hotové výdaje po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, což činí dohromady částku ve výši 6 800 Kč. Tato částka se dále zvyšuje o DPH 21 % (ve výši 1 428 Kč), neboť právní zástupce žalobce doložil, že je plátcem této daně. Úspěšnému žalobci přísluší rovněž právo na náhradu nákladů řízení spočívající v náhradě nákladů za zaplacený soudní poplatek. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobkyni částku ve výši celkem 11 228 Kč, a to k rukám zástupce žalobkyně ve stanovené lhůtě.
46. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. října 2023

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce